

Posudek bakalářské práce
Aldo Nove a jeho Superwoobinda – reflexia talianskej spoločnosti
90. rokov 20. storočia,
kterou předložila Zdena Trvalcová
na oboru italianistika, ÚRS FFUK, září 2014

Práce Zdenky Trvalcové je věnována současnému italskému autorovi píšícímu pod pseudonymem Aldo Nove, jehož tvorba z druhé poloviny 90. let minulého století představovala důsledné naplňování Baudrillardových postmoderních teorií, zejména těch věnovaných problematice simulaker. Nove v povídkách sbírky *Woobinda* (1996), jež se o dva roky později rozrostla na *Superwoobindu*, čerpá inspiraci převážně ze světa televizní zábavy a reklam, který „zabíjí“ realitu a nahrazuje jí hyperrealitou.

Třebaže Nove je také autorem pozoruhodných básnických sbírek a v novém století se jeho tvorba dál vyvíjela směrem k zájmu o sociální témata a k autobiografismu (který je ostatně přítomen už v podloží dřívějších textů), Zdenka Trvalcová se rozhodla (také s ohledem na možnosti dané rozsahem bakalářské práce) zaměřit pouze na Alda Nove jakožto fenomén italské literatury 90. let.

V úvodu můžu konstatovat, že vytyčený úkol splnila, její práce stručně, ale přehledně načrtává obraz zrodu „spisovatele nové doby“, nelítostného kritika masové popkultury, který se nakonec stává její součástí. Autorka práci dobře kompozičně rozvrhla: popsala a zdokumentovala kulturní kontext „kanibalského“ debutu Aldo Nove a poté se soustředila na stěžejní dílo, jímž je zmíněná povídková sbírka *Woobinda a Superwoobinda*. Otázkou zůstává, jestli se v názvu bakalářské práce neměl objevit spíše titul původní sbírky *Woobinda*, ale to je k debatě. Výběr konkrétních textů, na kterých autorka ilustruje převažující témata i způsob jejich zpracování, je reprezentativní a dobře poskládaný. Mikrotémata se jí tak spojí do tří hlavních skupin: berlusconismus, rostoucí role televize v italské společnosti, vliv reklamy na společnost. Ač jde o témata vzájemně úzce propojená, nejsou vzájemně

zcela zástupná. Zdenka Trvalcová vhodně vybranými ukázkami přesvědčivě dokládá, jakými narativními a jazykovými prostředky Nove buduje hyperrealitu *Woobindy*, příběhů bez šťastného konce. Zdůrazňuje, že autor usiluje o vybalancování černého humoru, cynické nadsázky zařazením povídek, ve kterých se zbavuje ironie a nechává promlouvat tragiku všednodennosti. To je zajímavý moment, který by si zasloužil víc pozornosti. Důkladnější pozornost si po mém soudu zasloužil i rozbor specifického jazyka a stylu Alda Nove. Zdenka Trvalcová se mu sice nevyhýbá, ale když si v závěru příslušné kapitoly (s. 34) klade otázku, zda se autor sám nevyčerpává v jednotvárnosti a záměrném opakování, zda jeho originalita nesklouzává k manýře, nepokouší se na ni odpovědět. Stejně tak závěr práce je trochu uspěchaný. Souhlasím s tím, že z dnešního pohledu získávají povídky vzniklé v devadesátých letech minulého století prorocký ráz a že by nás zajímalo, jako by byl svět *Woobindy* v časech sociálních sítí a chytrých telefonů, když vidíme, že budoucnost, před kterou chtěl autor varovat, už je naší přítomností, ale přece jen bych čekala nějaké kritičtější zhodnocení *Woobindy* Alda Nove, např. v širším kontextu současné italské prózy.

Jistý chvat se podepsal i na formální stránce práce, naštěstí nijak dramaticky, jde o drobnosti odstranitelné běžnou redakcí (např. záhadné objevování se slůvka *Ibidem* ve většině poznámek pod čarou).

Přes tyto připomínky hodnotím práci Zdenky Trvalcové jako zdařilou, oceňuji její původnost, invenčnost i sympatický „švih“, s nímž je napsána. K obhajobě ji doporučuji a v návrhu klasifikace se nakonec přikláním k známce výborně.

V Praze dne 2. září 2014

PhDr. Alice Flemrová, PhD.

Vedoucí práce

